

Στον Πύργο του Άιφελ παρέα με την... κυρία Άιφελ

November 19, 2017

Μάνα και κόρη κουβαλάμε μαζί μας [βιβλία](#) παντού.

Είναι δυνατόν, λοιπόν, να πηγαίναμε ταξίδι και να μην είχαμε μαζί μας [βιβλία](#);
Και πείτε μου τώρα, είναι δυνατόν να βρισκόμασταν στο [Παρίσι](#) και να μην είχαμε μαζί μας την κυρία Άιφελ;

Το βιβλίο "[Η κυρία Άιφελ](#)" της **Alice Briere Haquet** σε υπέροχη εικονογράφηση της **Csil** διηγείται την ιστορία του **Άιφελ**, ενός νέου μηχανικού που είναι ερωτευμένος με την Κάτια, ένα όμορφο νεαρό κορίτσι. Οι δυό τους κάνουν ταξίδια και είναι πολύ ευτυχισμένοι, μέχρι που κάποια στιγμή η Κάτια αρρωσταίνει βαριά. Ο καθαρός αέρας και ο ανοιχτός ουρανός θα βοηθούσαν την κατάσταση της άρρωστης κοπέλας, αλλά εκείνη δεν μπορεί να σηκωθεί από το κρεβάτι για να συνεχίσουν τα ταξίδια τους.

Η αγάπη του Άιφελ για την Κάτια γίνεται κινητήριος δύναμη και τον ενεργοποιεί, ψάχνοντας τρόπους που θα βοηθήσουν τη βελτίωση της υγείας της αγαπημένης του. Έτσι σχεδιάζει για εκείνη τον Πύργο, για να μπορέσει να την ανεβάσει ψηλά και να κοκκινίσουν τα μάγουλά της από οξυγόνο και χαρά.

Παρά το γεγονός ότι και στην πραγματικότητα η γυναίκα του Άιφελ ήταν άρρωστη, η ιστορία είναι φανταστική και δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα, αφού ο μηχανικός σχεδίασε και έφτιαξε τον πύργο πολλά χρόνια μετά το θάνατο της συζύγου του(τουλάχιστον έτσι διάβασα κάπου στο ίντερνετ).

Η **Alice Briere Haquet** παρουσίασε μία εκδοχή που είναι γεμάτη έμπνευση, έρωτα και βαθιά αγάπη.

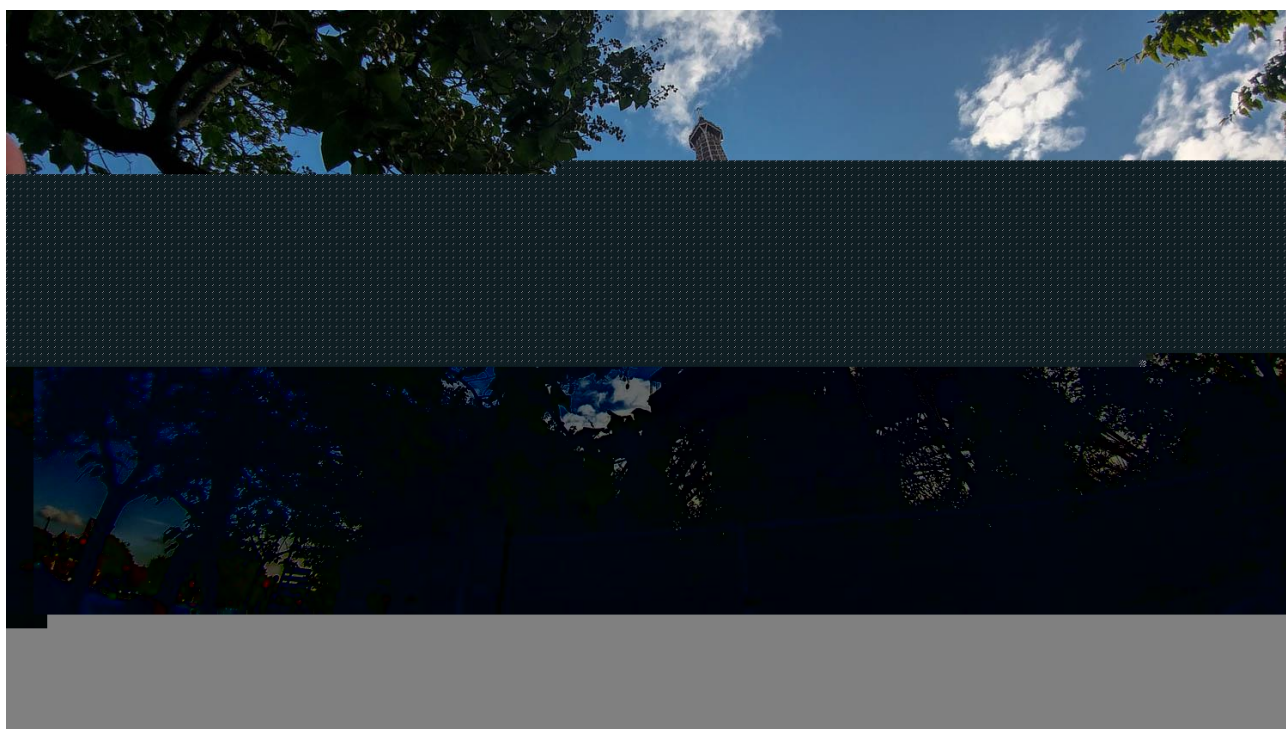
Μέσα από την ιστορία περνούν μηνύματα αισιοδοξίας.

Υπάρχουν και γκρίζες μέρες στο [Παρίσι](#), στην πόλη του φωτός, όπως και σε κάθε άλλη γωνιά του κόσμου.

Ο άνθρωπος όμως θα πρέπει να μην το βάζει κάτω στις δυσκολίες.

Έχοντας την αγάπη σαν κινητήριο δύναμη, μπορεί να γίνει δημιουργικά ευρηματικός και να λύσει προβλήματα που δεν πίστευε ότι θα λυθούν.

Όμως ακόμη κι αν δεν υπάρχει το happy end του παραμυθιού, η προσπάθεια θα έχει αφήσει πίσω μια περίεργη γαλήνη ικανοποίησης και ίσως κι ένα έργο – μνημείο που θα θυμίζει, ως έμβλημα, το πείσμα, την πίστη και την αγάπη για τη ζωή ενός ερωτευμένου ανθρώπου.

Πείτε με ρομαντική, πείτε με και ελαφρόμυαλη, αλλά ένα από τα πράγματα που ήρθαν στο μυαλό μου όταν αποφασίσαμε το ταξίδι στο Παρίσι ήταν πως θα ταξιδεύαμε την κυρία Άιφελ στον τόπο της.

Όταν ανοίξαμε το βιβλίο στον Πύργο πια, το παιδικό κομμάτι της ψυχής μου ένωσε την ανακούφισή της φανταστικής ηρωίδας.

Το παιδικό βιβλίο “Η κυρία Άιφελ” της **Alice Brière-Haquet** με την εικονογράφηση της **Csil** κυκλοφορεί σε έμμετρα γραμμένο κείμενο από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος σε απόδοση της **Αργυρώς Πιτίνη**, η οποία θεωρώ ότι έχει κάνει εξαιρετική δουλειά.

Η έμμετρη απόδοση είναι υπέροχη και θέλω να το αναφέρω, γιατί θεωρώ αντίστοιχα πολύ σημαντική τη δουλειά των μεταφραστών στα λογοτεχνικά έργα. Νιώθω τη δυσκολία, καθώς δεν πρέπει απλά να μεταφράσουν λέξεις, αλλά να αποδώσουν το νόημα και το ύφος της γλώσσας στην οποία είναι γραμμένο ένα κείμενο στα ελληνικά. Πόσο δε, όταν έχει και μέτρο. Πρέπει ουσιαστικά να γράψει από την αρχή ένα ολοκαίνουριο ποίημα.

Μπορείτε να ξεφυλλίσετε τις πρώτες σελίδες του βιβλίου εδώ : [Η κυρία Άιφελ](#)

Και μια και ξεκινήσαμε τη βόλτα, σκέφτομαι ότι θα είναι ωραίο να την συνεχίσουμε με μερικά λόγια, φωτογραφίες και 2-3 πολύ σύντομα δικά μου video από την καλοκαιρινή επίσκεψή μας.

Ο Πύργος του Άιφελ στο Παρίσι είναι το σήμα κατατεθέν της πόλης.

Κατασκευάστηκε από το μηχανικό Γουστάβο Άιφελ μεταξύ των ετών 1887 – 1889 για τον εορτασμό των 100 χρόνων από τη Γαλλική Επανάσταση.

Θεωρείται ένα από τα πιο γνωστά μνημεία στον κόσμο έχει ύψος 325 μέτρα και βάρος 10.100 τόνους.

Ίσως ακούγεται περίεργο, αλλά το χειμώνα συρρικνώνεται για 4-7 ίντσες. Μπορείτε να φανταστείτε γιατί;

Επειδή είναι κατασκευασμένος από σίδηρο, λόγω της θερμότητας το καλοκαίρι το υλικό του διαστέλλεται (άρα “ψηλώνει”) και το χειμώνα συστέλλεται (“κονταίνει”)...(Μέχρι φυσική κάνουμε σε τούτο το blog, πια! :ρ)

Αποτελείται από τρεις ορόφους, τους οποίους μπορεί να επισκεφθεί κάποιος είτε με σκάλες, είτε με ανελκυστήρα.

Εκτός από το τελευταίο επίπεδο που είναι προσβάσιμο μόνο με τον ανελκυστήρα....εμ...το ασανσέεεεεεεεεε, για να το πούμε και στην γαλλική.

Έχει και cafe και εστιατόρια, από τα οποία μπορείς να απολαύσεις τη θέα.

Ακόμη και από το 1ο επίπεδο η εικόνα του Παρισιού με το Σηκουάνα είναι μαγευτική.

Αντιλαμβάνεστε πόσο πιο υπέροχα είναι τον 3ο όροφο.

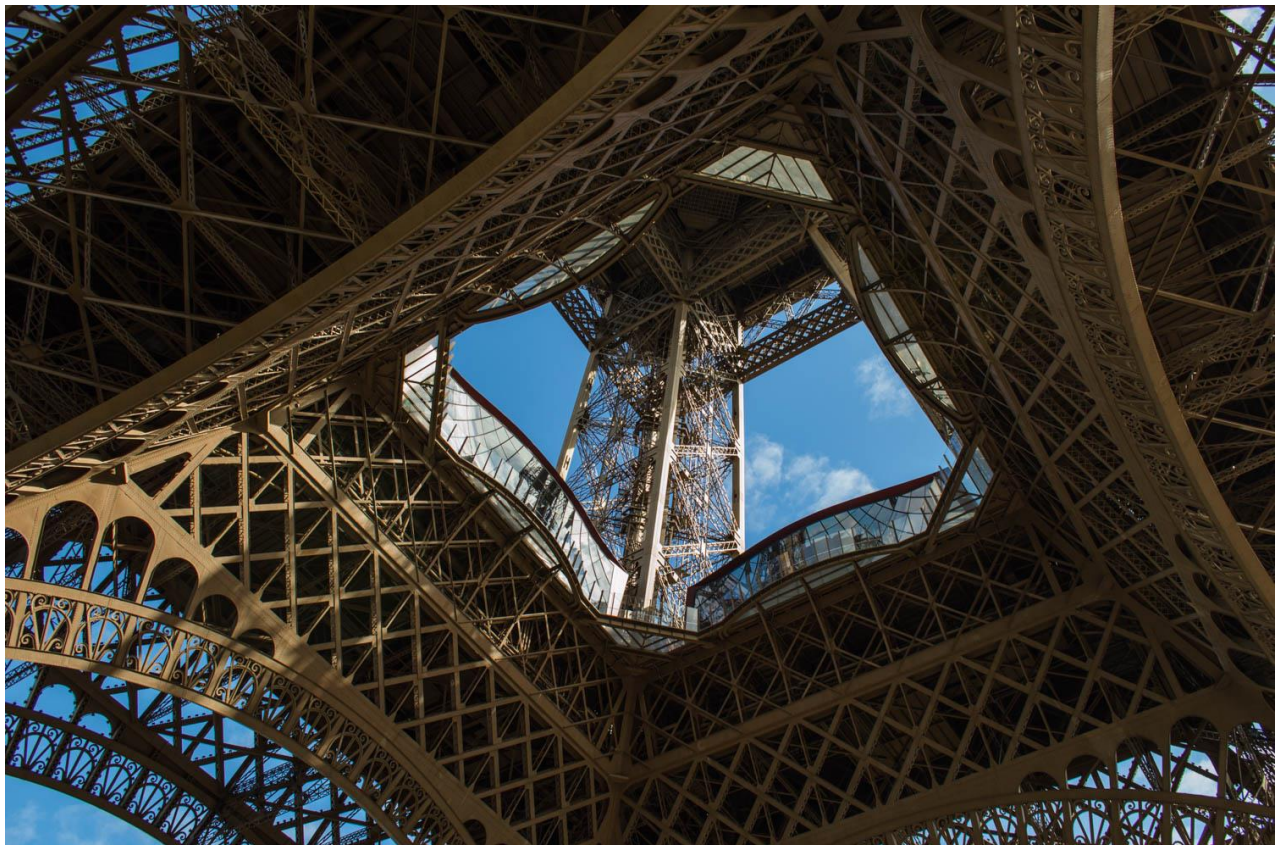
Ακούγονται ώρες αναμονής για την είσοδο.

Έχοντας πάρει από νωρίς πληροφορίες, είχαμε αγοράσει τα εισιτήρια σχεδόν 2 μήνες πριν το ταξίδι, οπότε τα πράγματα ήταν πολύ εύκολα για την είσοδο στο χώρο. Χρειάζεται υπομονή, γιατί η κάθε ουρά θέλει το χρόνο της (με τους χιλιάδες επισκεπτών που έχει καθημερινά).

Δεν ένιωσα όμως, ότι βαρεθήκαμε περιμένοντας, γιατί προχωρώντας απολαμβάναμε τη θέα.

Επίσης, όταν είσαι σε διακοπές, έχεις άλλο mood και σίγουρα μεγαλύτερη υπομονή.

Το βράδυ είναι φωτισμένος και ακόμη πιο γοητευτικός. Μετά τις 10 και για ανά μία ώρα παρουσιάζεται ένα 5λεπτο show με αμέτρητα λαμπάκια να αναβοσβήνουν. Ακόμη κι αν δεν είσαι στην πλατεία του Τροκαντερό, όπου μπορείς να απολαύσεις το θέαμα με χιλιάδες άλλους επισκέπτες, ξεχωρίζοντας τον πύργο από άλλα σημεία της πόλης, βλέποντάς το νιώθεις....Χριστούγεννα. Είναι ένα υπέροχο θέαμα(που είδα μόνο από μακριά, ντάμιτ! – Next time.)

Βίωσα την επίσκεψη στον **Πύργο του Άιφελ** ως μια μοναδική εμπειρία. Νομίζω ότι σε αυτό έπαιξε ρόλο όλο αυτό που είχα στο μυαλό μου από την παιδική μου ηλικία. Όταν βλέπεις σε φωτογραφίες, ταινίες, διαφημιστικά αυτό το κτίριο που μεταφέρει όλο το ρομαντισμό αυτής της πόλης, από τη στιγμή που τον αντικρύζεις από το παράθυρο

του αεροπλάνου, νιώθεις έναν περίεργο ηλεκτρισμό συγκίνησης.

Δεν θα σας πω ψέμματα, πως δεν υπήρξαν άλλα πράγματα στο Παρίσι που με μάγεψαν περισσότερο και με κάνουν να θέλω να ξαναπάω.

Όμως η εικόνα του Πύργου του Άιφελ είναι αυτή που θα μου θυμίζει όλες τις όμορφες στιγμές που ζήσαμε και θα με κάνει να ανυπομονώ να επιστρέψω.

Au Revoir, Madam Eiffel!

Μαμά Μαμαδοπούλου

<http://www.kidscloud.gr/?p=17796>